

மலூபாகி

கவிதைக்கான இதழ்

இதழ் 7

2015

தாயிடமிருந்து மகனுக்கு

நல்லது மகனே.....

உனக்கொற்று சொல்வேன்

எனது வாழ்வென்பது

பளிங்குப் படக்கட்டுக்களால் ஒருக்கிய ஒன்றாயிருந்ததில்லை
அனு நெடுகிலும்

ஆயிரக்ஞும் சிராம்புகளும்

தளாவ்களின் பலகக்கள் இடைந்திருந்தன

நிலங்களில் கம்பளங்கள் விரிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை

வெறுதம்

வெறும் வெறுகம்!

எனினும்

காலம் முழுவதும்

மேல் நோக்கி நகரும் முனைப்பு

எனக்கான தரையிறக்கம் நாடு

எத்தனையோ தீருப்பங்களுடன்

சில சமயம் இருந்து தொடரும் நகர்வுகள்
துளியைனும் வெளிச்சமில்லா வல்லிருளில்

எனினும் மகனே நீ முதுகிட்டுவிடாதே

படக்கட்டுக்களிலிருந்து

கீழிறங்கிலிடாதே

யயனம் மிகக் கழனமாயிருக்கலாம்

தோற்றுப் போய் வீழ்ந்துவிடாதே

யயனம் இன்னும் தொடர்கிறது என்றேனே.....

இன்னும் இன்னும் மேல்நோக்கி

எனது வாழ்வ பளிங்குப் படக்கட்டுக்களால் ஒருக்கிய ஒன்றாயிருக்கவில்லை.

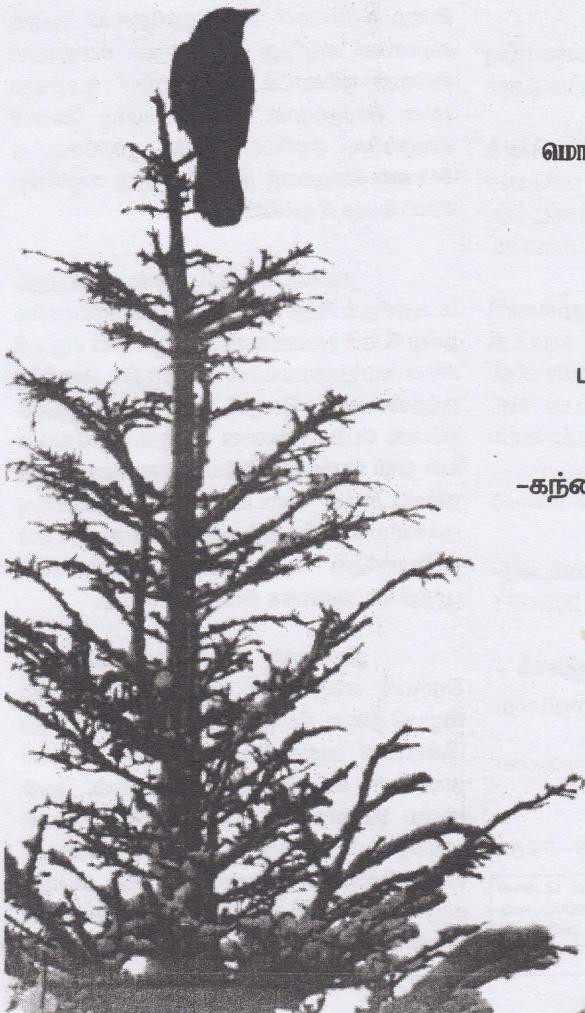
ஆங்கில மூலம்- லாங்ஸ்ரன் ஹியுக்
தமிழில்- ந.சத்தியாலன்

மனுபளத்தீ

கவிதைக்கான இதழ்

இதழ் 7

2015

கவிதைகள்

பிரியாந்தி
கனகரமேஷ்
நிலாந்தன்
கருணாகரன்
மலர்ச்செல்வன்
கிரிவாந்
மயூரரூபன்

மொழியாக்கக் கவிதைகள்

லாங்ஸ்ரன் வறியுக்
-ந.சுத்தியபாலன்
வூரில் காலிக்
- எம்.ஏ. நூலீமான்
பழில் பெர்னாண்டோ
- சித்தாந்தன்
ஜெயப்பிரபா
-கந்தையா ஸ்ரீகணேசன்

கட்டுரைகள்

சித்தாந்தன்
ஸ்ரீமேஷ்
கருணாகரன்

நால் அறிமுகம்

அம்ரிதாஏயெம்
ந.சுத்தியபாலன்

ஆசிரியர்
சீத்தாந்தன்
துணை ஆசிரியர்
சிறமேஷ்
அ.கேதீஸ்வரன்

அட்டைப்படம்

நிர்க்கதியாகப்பட்டவர்கள்

இதழ் வழவைமைப்பு
சீத்தாந்தன்

அச்சாக்கம்
ஆகாயம் பதிப்பகம்
இமையாணன்-கிழக்கு.
உட்பிட்டி.

தொடர்பு முகவரி
மறுபாதி
அரசடி வீதி,
கோண்டாவில் வடக்கு,
யாழ்ப்பாணம்.

விலை : ₹/=(இலங்கை)

தொலைபேசி -
0094212053751

மின்னஞ்சல் -
marupaathy@gmail.com

வலை- marupaathy.blogspot.com

ISSN 2345-9964

இவ் இதழில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள பதங்கள்
இக்கணை தளங்களிலிருந்து பெறப்படவை
அவ் இக்கணை தளங்களுக்கு நன்றிகள்.

மஹுபாதி கவிதைக்கான இதழ்

இதழ் 7

2015

வணக்கம்,

யத்த முடிவுக்குப் பின்னரும் தமிழ்
பேசும் சமூகங்கள் பல்வேறுவிதமான நெருக்க
கடிகளைச் சந்தித்து வருகின்றன. சமாதானம்
அல்லது நல்லாட்சி என்பவற்றின் உண்மை
யான அர்த்தந்தான் என்ன? என்ற கேள்வி
வெறுமனை அரசியல் சார்ந்த நலன்களுக்கு
அப்பால் வெகுசனத் தளத்திலிருந்து எழுகின்ற
கேள்வியாக இருக்கின்றது.

'நல்லாட்சி' எனப் பிரகடனப்படித்தப்
பட்டிருக்கும் இந்த ஆட்சி மாற்றம் உண்மையில்
தமிழ் பேசும் சமூகங்களின் நலன்களின் யீது கரி
சகனைய மழுமையான அர்த்தத்தில் வெளிப்ப
உத்தவில்லை. வெறும் ஆட்சி மாற்றத்துக்
கப்பால் பெரியளவிலான மாற்றங்கள் ஏதனை
யும் நாம் பெற்றுவிடவில்லை. சில சுவகைகள்
நல்லாட்சியின் அடையாளமாக வழங்கப்பட்டி�
ருக்கின்றன. அவையும் தமிழ் பேசும் சமூகங்கள்
எதிர்பார்க்கும் உண்மையான நலன்களைப்
பூர்த்தி செய்வனவாக அமைய வில்லை.

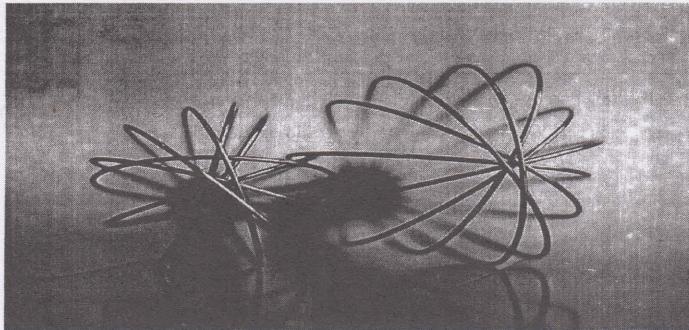
நிலங்கள் விடுவிக்கப்படவில்லை.
அரசியல் கைதிகளின் விடுதலை தொடர்பில்
இழுபறி நிலை தீங்குவிடவில்லை. போருக்குப்
பின்னரான பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வா
தாரங்கள் கட்டியெழுப்பப்படவில்லை. முன்
கணை ஆட்சியுடன் ஒப்பிடும் போது ஒரு ஜன
நாயகத் தனம் மட்டுந்தான் வெளிப்படுகின்றது.
இது தமிழ்பேசும் சமூகங்கள் அல்லது மொத்த
நாடுமே எதிர்பார்க்கும் அர்த்தப்பாடு மிக்கதான
ஜனநாயகர்தானா?

இக்கிர மெளனம்

பிரியாந்தி

பரிச்சயமான கவலை
எப்போதாவது.
விதிவசமாகக் கூட
வாய்க்காது புனீநாகை
கனவேதும் காலிக்காத இரவு
வெள்ளிகள் முகளாக்காத
துயர விழியல்
மழுத்து வைக்க முடியாத
தனிமையின் பெரும் போர்வைக்குள்
புரண்டு டுக்கும் என் நஞ்சும்பகல்
அப் பிரூஸில்
படகும் இச்சை
அன்பே
தாழிடப்பட் என்
கதவிடுக்கு வழிசே
கசியும் ஈர இசை
உனதா? அல்லது
எனதா?

காலத்தின் பிரதியாக கவிதை

சித்துரந்துள்

நிகழ்காலத்தின் பிரதியாக இருக்கும் கவிதை, எவ்வாறு கடந்த காலத்தினதும் எதிர்காலத்தினதும் சான்றாகச் செயற்படுகின்றது என்பதை கோட்பாட்டு நிலையில் புரிந்து கொள்ள வேண்டியதில்லை. கவிதையில் “காலம்” என்ற பிரக்ஞை எந்தளவுக்கு அர்த்தபூர்வமாக முழுமை பெறுகின்றது. கவிதையில் எதிர்காலம் என்பது ஒரு அதி புனைவாகவேபடுகின்றது. அதாவது மாய யதார்த்தத்தின் மீது நுட்பமாகக் கட்டமைக்கப்படும் சொல்லடுக்காகும். ஒரு கவிஞர் ஒரு போதும் தீர்க்கதறிசியாக முடியாது. ஆனால் அவன் தீர்க்கதறிசனமான வரிகளை எழுதியவனாகக் கொண்டாடப் படுகின்றான். புனைவில்/ கவிதையில் இழையோடும் அருவமனம் காணும் கனவு, சில வேளைகளில் எதிர்பார்க்கையாக ஒலிக்கின்றது. உண்மையில் இது ஒரு வாய்ப்புப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பமே. எதிர்பார்க்கை பலிக்கும் போது கவிஞர் உன்னதமாக்கப்பட்டுக் கொண்டாடப்படுகின்றான்.

கவிஞர் தன் எதிர்பார்க்கையை தன் ஆழ்மனத்தின் விருப்பு வெறுப்புக்கமையவே கட்டமைக்கின்றான். தான் சார்ந்த சமூக, அரசியல், அமைப்பு என்ற வகையில் இது பெரும்பாலும் அமைந்துவிடுகின்றது.

நிலாந்தன், தன் மண்பட்டினங்கள் தொகுதியில் இவ்வாறு எழுதுகின்றார்.

“அன்பான பெருங்கடலும்
ஆதரித்த பெருங்காடும்
இறுமாந்திரிக்கும் ஒரு நாளிலே
சில தீர்க்கதறிசிகள் மட்டும்
தெரிந்து வைத்திருக்கும்
ஒரு நாளிலே

நிலாந்தன்

யாழ்ப்பாணமே!! ஓ!! யாழ்ப்பாணமே
நீ உனது

தலைநகரிற்குத் திரும்பிச் செல்வாய்
கிளிநொச்சியே!! ஓ !! மணலாறே

நீ உனது

தலைநகரிற்குத் திரும்பிச் செல்வாய்"

(மண்பட்டினங்கள்)

ஓட்டமாவடி அறபாத், தனது "வேட்டைக்குப் பின்"
தொகுதியில்

"வரி தந்தோம் (தருகிறோம்)
நீவீர் பயந்தொதுங்கி வந்தபோது
இடம் தந்தோம்.

உயிர் தந்து விடுதலைக்காய்
உருக்குலைந்தோம்
எமக்கென நீர் எது தந்தீர்
வீராகாள்

இதோ
அந்தி இழைக்கப்பட்ட
என்னினத்தானின் சாபம்
உமை நோக்கி எழுகிறது.
நிச்சயம் ஓர் நாள் அது
உம் விடுதலையை பொசுக்கும்."

(சாபம்)

என எழுதுகின்றார். இது இரண்டும் இருவகையான எதிர்பார்க்கைகள். இரண்டுமே இருவரது மனிலை சார்ந்த எதிர்பார்க்கைகள். நிலாந்தன், தன் நம்பிக்கைகளின் வழி கட்டமைக்கும் எதிர்பார்க்கையும் அறபாத், ஏமாற்றங்களின் வழி கட்டமைக்கும் எதிர்பார்க்கையும் இருவேறானவை. அறபாத் ஒரு வகையில் சாபத்தின் குரலில் அந்த வரிகளை எழுதியிருக்கின்றார். அறபாத், தான் அறமெனக் கருதுபவை மீது கட்டமைத்திருக்கும் வரிகளைவ. ஈழப் போராட்டத்தின் வீழ்ச்சி அறபாத்தின் எதிர்பார்க்கை பலித்துவிட்டதாகக் கருத இடந்தருகின்றது.

நிலாந்தனின் கவிதையில் எதிர்பார்க்கை பொய்த்துவிடுகின்றது. கட்டமைக் கூப்பட்ட நம்பிக்கைகள் உடைந்து சிதறும் போது நம்பிக்கையீனத்தின் பெருவெளியில் கவிஞரின் வார்த்தைகளே ஏறிந்டச்சத்திரங்களாக உதிர்கின்றன. நிலாந்தனின் நம்பிக்கை அவரின் ஆழ்மனத்தின்

விருப்பினெடியாக உருப்பெற்றது. எனினும் வீழ்ச்சி என்பது அவரின் அகவிருப்புக்கு அப்பாற்பட்டது.

கவிதையில் அகவிருப்புக்கு அப்பாற்பட்ட காரணிகளின் தாக்கம் எப்படிச் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றதென்பது கருத்தில் கொள்ளப்படவேண்டிய ஒன்று. உண்மையில் நிலாந்தன், அறபாத் இருவரின் கவிதைகளிலும் அகவிருப்பின் கூறுகளே மேலோங்கி நின்றபோதும், நிலாந்தனின் கவிதையில் அது பொய்த்துப்போய் விடுகின்றது. ஆனாலும் கவிதை கவிதையாகவே தன்னை நிலைநிறுத்தியிருக்கின்றது. அது நிகழ்காலம் சார்ந்த அகவிருப்பின் கவிதை. அது நிகழ்காலத்தின் கூறுகளையே பிரதிபலிக்கின்றது. கவிதை காலத்தின் திரண்ட வடிவமாக அல்லது காலத்தின் பிரதியாக தன்னைப் பிரகடனம் செய்யும் போது, காலத்தின் அருவக் குணங்களையும் காலத்தின் தோற்ற நிலைகளையும் தவிர்க்க முடியாது உள்வாங்கிவிடுகின்றது. இது கவிதையில் தவிர்க்க முடியாமல் நிகழும் ஒரு வகையான வேதியல் மாற்றந்தான்.

கவிதையின் பிரத்தியேகமான கூறுகளில் ஒன்று, அதன் அருவ அசைவாகும். சொற்களின் வீரியம் துருத்தும் இடங்களிலும் அமிழும் தருணங்களிலும் கவிதை மொழியின் உச்சமான கலையை நிகழ்த்துகின்றது. கவிதையை, கோட்பாட்டின் சட்டங்களால் சிறைப்படுத்தும்போது, அறிவின் தலையீடு அதிகமும் நிகழுகின்றது. யதார்த்தம், மீயதார்த்தம் அல்லது அதியதார்த்தம் போன்ற சொல்லாடல்கள் யாவுமே கவிதைக்குப் புறம்பாக நிகழும் அறிவுச் செயற்பாடுகளேயாகும். ஆனால் கவிதை வாசிப்பு என்பது கவிதையின் அகவழி நிகழ்வது அது ஒத்த அல்லது நேரான அல்லது முற்றிலும் மாறுபட்ட, எதிரான அனுபவங்களாலாலானது. இது கவிஞருக்கும் வாசகனுக்கும் இடையிலான அருவத்தொடர்பின் வழி நிகழ்வது. தவிரவும் கவிஞருக்கும் சமூகத்துக்குமான இருப்பின் ஊடாட்ட விளைவும் இதுதான். இதனால்தான் “மகாகவி” என கொண்டாடப்படுவோரின் கவிதைகளுக்கு தீர்க்க தரிசன மூலாம் பூசப்படுகின்றது.

கவிதை உட்பட எந்த இலக்கியப்பிரதிக்கும் செம்மைப்படுத்தப்பட்ட வடிவம் என்ற ஒன்றில்லை. இலக்கியத்துக்கு அது சாத்தியமும் இல்லை. தேவையுமில்லை. அதனால்தான் இலக்கியங்களில் மீறல்கள் சாத்தியமாகின்றன. காலத்தின் பிரதிகளாக இயங்கும் இலக்கியப்பிரதிகள் காலத்தை மீறி நிற்பதற்கு அது, தன்னை நிகழ்காலத்தின் பிரதியாக பேணுவதற்கான சாத்தியங்களுக்கு இடம் வழங்குவதேயாகும். நிகழ்காலத்தின் பிரச்சினைகள் கடந்த காலத்தின் நீட்சியாக அமையும் போது, அப்பிரச் சினைகளைப் பேசும் இலக்கியங்களும் நிகழ்காலத்தின் பிரதிகளாகின்றன. கவிதை நிகழ்காலத்தின் ஜீவிதமாகவே எப்போதும் இருந்துவிடுகின்றது.

ஓரே பொழுதுக்காய்...

கனக ரமேஷ்

கனவுகள் சிதறிக் கலவந்த
நஞ்சன்ட பெருவளியில்
குஞ்சி மெல்லக் கசிய
பகலிகன விழுங்கிய
இரவின் கதையை
காற்று உரத்துக் கவுசிச் சென்றது.
இயைமகள் நம் அம்மனத்தை
ஆடுகளால் போர்த்திக் கொள்ள
மரனாத்தின் வாயிகலத்
தரிசித்தியடு
அழிவுக்கீட் நகரின்
நாட்குறிப்புக்களை
வகரயத் தொடங்கினான்
ஆதிகவி
பெள்ளைமியாய் ஒளிரும்
வெள்ளள விகாராகளில்
சிகாலோகவாத குத்திரத்திகளைச்
சாக்குறுவி இசைக்க
சோகத்தின் இழைகளில்
வேட்காக்கராஜின்
சவிய விழியோடு
காலம் காத்திருந்து
காவுகொண்டவனின்
வாழ்விகானக் கெளவ

யുകമാറു കാലമ്

നിലാന്തൻ

മുന്തിൽ തപ്പിനാവൻ
നീതിപത്രിയാനാപോതു
പിന്തിൽ തപ്പിനാവൻ
തുരോക്കിയാക്കപ്പട്ടാൻ

കുറ്റവണ്ണാർക്കിയിൽ മീതു
കൊമുഖപ്പെട്ടുകുക്കിരുതു
നിയാധന്തരാസ

മുന്തിൽ തപ്പിനാവൻ
തനതു വമ്പശ്ശതെയുമ്
വമ്പശ്ശവുന്നതിക്കയ്യുമ്
പാതുകാത്തുകീ കൊന്നപാൻ

പാതുകാപ്പാന ഒരു
ഇരുന്തു കാലത്തെ പെറ്റവനെല്ലാമ്
പിക്കു കാലത്തിൽ
പേശ്ചാണൻ ആനാൻ

സീവിയന്തിൽ നേഷിന്തവര
മരയാമു വരയ
പിന്തുഹാറന്തവരിനാ
മരയാത്താലു ഉമിച്ചുവിപ്പംട്ടു
കൈത്തയും അകന്തിയുാനാൻ.

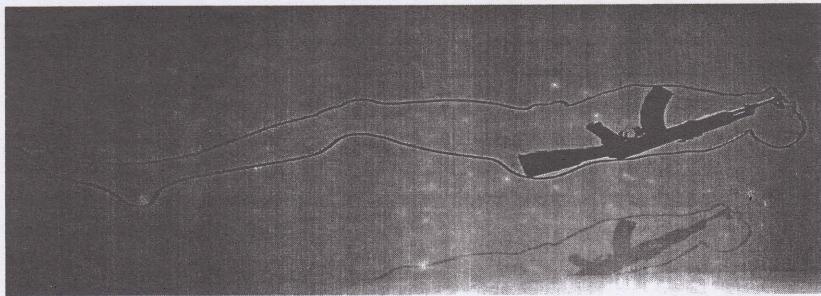
കൈവിട്ടുചീ ചെന്റ്രവനെല്ലാമു
ഇരുന്തു കാലത്തെതു
തത്തെതുനു വിട്ടാൻ

സീവിയന്തിൽ നേഷിന്തവര
മരയാമു വരയ
പിന്തുഹാറന്തവരിനാ
മരയാത്താലു ഉമിച്ചുവിപ്പംട്ടു
കൈത്തയും അകന്തിയുാനാൻ.

വീരധകമാക്കരിക്കു മുളവിലു
കൊല്ലെപ്പട്ടവനെല്ലാമു
കോതൃഡയൻിലു
തുരുക്കാക്കല സെമ്പാതവനെല്ലാമു
ഉറ്റവനെനാരിലു
ഞക്കൻിലു എവനുമു പുനിതരിലുക്കല..

വീരത്തെ വള്ളിപ്പംതവനുമു
തീപാകത്തെ വള്ളിപ്പംതവനുമു
ഒരു വീരധകത്തിരു
ബാൻമുലാമു പുരിവനുമു
കവിനുനാകവോ
കുതു ശൊല്ലിയാകവോ
പാടകനാകവോ കുക്കുനാകവോ
ഇംടക ഇണ്ണിയമു സെമ്പതവനാകവോ
ജുമ്പിവാൺനാകവോ അരന്കാളിയാകവോ
അനുകുമിത്തു
ഒന്നരിലു
കൊല്ലെപ്പട്ടമുന്നതിനുക്കു
വേദ്യുമു
അംഗലു
തുരുക്കാക്കല സെമ്പനുന്നതിനുക്കു
ഇല്ലലെയൻിലു
അവനൊരു തുരോകി
അംഗലു സന്തോസവാനി

മരയാത്തിൽ ഗുസി തെരിയാപു പാലകരിക്കു
നീതിമക്കരിലു
പണിയാടു നിരുത്തപ്പട്ടുംനു

நீங்கள் முந்தின் தப்பினவர்கள்
நாங்கள் பிர்த்தி தப்பினவர்கள்
நீங்கள் முதலில் மறுதலித்தவர்கள்
நாங்கள் முடிவில் மறுதலித்தவர்கள்

ஒரு கால கட்டத்தின்
ரத்தமும் ரத்தப் பழியம்
எங்கள் எல்லாருடைய
கைகளிலும் கவிதக்களிலும்
ஒட்டுக்கொண்டிருக்கிறது.

யார் துரோகி?
யார் தியாகி?

கலையாடுகளே
கள்ளத் தீர்க்க தரிசிகளே
உங்களுடைய இதயம்
அமுதி
நாவால் வழிகிறது.

உங்களுடைய
இனாக்காம்பின் மீது
ஒரு முதிய யுகுத்தின்
பாசியம் பூஞ்சனாமும்
பழுந்திருக்கின்றன.

குற்றவனார்ச்சியால்
உங்களுடைய
பயப் பயகள் கனக்கின்றன.

நாங்கள்
கைதிகளும் அகதிகளுமாக
இருப்பதாற்றான்
நீங்கள்
உலகை வலம் வர முடிகிறது.

எமது வாய்கள்
கட்டப்படிருப்பதாற்றான்
நீங்கள்
இறந்த காலத்தைத்
தட்டுதெடுக்க முடிகிறது.

எங்களுடைய இதயம்
எதிர்காலத்தைத் குறித்த
ரகசியங்களால்
பூட்டப்படிருக்கிறது.

எங்களுடைய வாய்
புது யுகமான்றைக் குறித்த
தீர்க்கதறிசனாவ்களால்
தைக்கப்படிருக்கிறது.

கனவரிக் திரைக்குப் பின்
ஒளிகிறது
உங்களுடைய
பாதுகாப்பான இருந்த காலம்.

கனவரித் திரை கடந்து
விரிகிறது

ஒங்கார புதிய யுகம்.

பரசேயரே சதுசேயரே
விலகி நில்லுங்கள்

மரணத்தின் ருசி தெரியாப் பாலகரே
விலகி நில்லுங்கள்.

தலைப் பிள்ளைகளைக்
கொடுத்த நாடே
எழுவாய்.

கன்னி கழியாத
வக்னிக் காடே
திற கதவை.

புதுயுகமான்று
பிறக்குமினி.

அந்தப்புராங்களில் அல்ல
கயினிற் நிரையிலும் அல்ல
ஆட்டுந் தொழுவமொன்றிலே
கிரை வாக்கினரின் ரகசியமாக
ஒரு யுக முழுவின் காயங்களால்
போந்தப்பட்டு
அகற்றியாக தலைமறைவாக
பிறக்குமொரு குழந்தை யுகம்.

அது ஒரு புதிய ஏற்பாடாயிருக்கும்

அறிவு
சாகா வரும் பெற்று
யுத்தப் பிரபுக்களைத் தூர்த்தும்
பூமியின் யெளவனாம் திரும்பும்
பீரங்கிள்ளி இளைப்பாறும்.

யுத்தத்தின் நாய்கள்
யுதங்களின் சாம்பல் மேட்டல்
படுத்துறங்கச் சென்றுவிடும்

தேவர்கள்
பூமியிற் பிறந்து
பாற்கடலிற் சுழியேடு
போருக்குப் போன
குழந்தைகளையெல்லாம்
வீட்டுக்கு அகழுத்துவர்

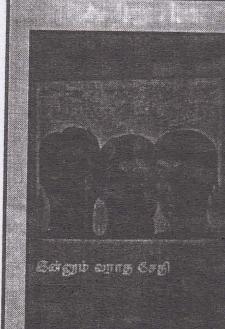
இத்திற்கு கடற்கரையிலே
சொற்கெளாப் பிள்ளைகளின் பின்
போனவனே தாடை
இனது பாற்கனவு
பலிக்குமினி

00

இன்னும் வராத செதி உடல்வசி

வெளியீடு—
காலச்சவடு பதிப்பகம்
669 கே.பி சாலை,
நாகர் கோவில்- 629001.
தமிழ்நாடு.

விலை-60/- (இந்திய விலை)

க.ச் சிறவுந்தன்

இன்னும் மீதமிருக்கும் கனவு

சி.ராமேஷ்

நெடுஞ்சீலைச் சேர்ந்த பேதுரு கிறிஸ்தோபர் பிரான்சில் எனப்படும் கி.பி.அரவிந்தன், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் முன்னாள் போராளியாகவும் முத்த அரசியல் செயற்பாட்டாளராகவும் விளங்கியவர். கடந்த காலத்தில் பி.பி.சி. தமிழோசையின் பாரீஸ் நகர செய்தியாளராகப் பணியாற்றி வந்த அரவிந்தன் கவிஞராகவும், கதை சொல்லியாகவும், ஊடகவியலாளராகவும், சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும், பன்முகத் தன்மை கொண்ட ஆளுமையாகவும் அடையாளம் காணப்பட்டவர். “சுந்தா” என்னும் பெயருக்கூடாக நன்கு அறியப்பட்ட இவர் 2009ஆம் ஆண்டு வரை “அப்பால் தமிழ்” எனும் இணையத் தளத்தினை நடத்தி வந்தவர். “அப்பாலத்தமிழ்” நிறுத்தப்பட்ட பின்னர் “புதினப்பலகை” என்னும் இணைய சஞ்சிகையுடன் இணைந்து செயற்பட்டார்.

1960களில் கல்வி அரசாங்கமயாக்கப்பட்டதுடன் மலையகத்தமிழ்ப் பாடசாலைகள் பல சிங்களப் பாடசாலைகள் ஆக்கப்பட்டன. சிங்கள மொழிக்கு முதன்மை அந்தஸ்து கொடுக்கப்பட்டதால் தமிழர்கள் பலர் பாதிக்கப்பட்டனர். அதே நேரம் 1964 அக்டோபர் 30ஆம் திங்களி ரீமாவோ - சால்திரி ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டு சுமார் ஆறு லட்சம் இந்தியா வம்சாவளியினர் குடியுரிமை இழந்தனர். ரீமாவோ -

சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தைத் தொடர்ந்து 1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ் தமிழர்களின் உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டு அவர்களை இரண்டாம் தர பிரசைகளாக்கும் பணியினை இலங்கை அரசு முன்னெடுத் தது. மற்றும் செய்தி நிறுவனத் தணிக்கை, தர நிர்ணயம் மற்றும் கல்வித்துறை மாவட்ட ஒதுக்கீடுகள் பல்கலைக்கழக அனுமதியின் கீழ் கடைபிடிக்கப்பட்ட தால் தமிழர்கள் பாதிக்கப்பட்டனர்.

எழுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் 'யாழ் மீனாட்சி கணக்கியல் கல்லூரியில்' அரவிந்தன் யயின்று கொண்டிருந்த காலப்பகுதியில் அதே நிறுவனத்தில் கல்வி ஏற்றுக்கொண்டிருந்த உரும்பிராய் சிவகுமாரனுடன் அறிமுகம் ஏற்பட்டது. அந்நட்பின் நிமித்தம் சிங்களப் பேரினவாதத்தின் கிரட்டை முகத்தையும் அதன் மனோபாவத்தையும் அறிந்து கொண்ட அரவிந்தன், தமிழ் மக்கள் மீது அரசால் திட்டமிட்ட முறையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட வன்முறைகளை நன்குணர்ந்தார். இதன் விளைவாக 1972 ஆம் ஆண்டு அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் தமிழருக்கு ஏற்றதல்ல என்ற துண்டிக்கையை விநியோகித்ததன் காரணமாக அரவிந்தன் கைது செய்யப்பட்டு மே18 அன்று அனுராதபுர சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். சிவகுமாரனுக்கும் அரவிந்தனுக்கும் இடையிலான நட்புசிறையிலிருந்த போது ஆழ்ந்த தொடர்பாக பரிணமித்தது. சிவகுமாரனால் 'டேவிட் குஞ்சு' என அழைக்கப்பட்ட அரவிந்தன், அவருக்கும் தனக்கும் இடையிலான நெருக்கத்தையும் 'சிவகுமாரன்' என்ற இலட்சிய வீரனின் விடுதலை குறித்தான வேட்கையையும் 'அக்கினிக் குஞ்சொன்று கண்டேன்' என்ற கட்டுரையில் வெளிப்படுத்தினார். 1971 இல் மேயர் துரையப்பாவின் காருக்கு குண்டு வைத்தது முதல் சோமீர் சந்திரசிறியின் காருக்கு உரும்பிராயில் வைத்து குண்டெறிந்தது வரை இக்கட்டுரை விபரிக்கிறது. இது தவிர சிவகுமாரன் குறித்த முக்கியமான தகவல்களைச் "சாத்வீகப் பாதையில் சந்தி பிரித்தவன் பொன். சிவகுமாரன் கட்டுரையும் தருகிறது. இனி ஒரு வைக்கற தொகுப்பில் இடம் பெறும் 'காலம் கரைகிறது' கவிதையும் சிவகுமாரனை நினைவு கூருகிறது.

"முதல்வித்துநீ/முன்னறிவித்தவன்நீ/
சாத்வீகப்பாதையில்/சந்திபிரித்தாய்/
காலவெளியில்/சுவடுகள்பதித்தாய்/
காலக்கரைவிலும்/உந்தன் சுவடுகள்."

மாணவர் பேரவையில் இருந்து தனது பணிகளை முன்னெடுத்த அரவிந்தன் 1976 ஆம் ஆண்டில் மீண்டும் கைதாகி ஓராண்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டு டிசம்பரில் விடுதலையானார். 1978இல் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் அமுலானதைத் தொடர்ந்து, இளைஞர்களின் கைதுகளும் மாணவர்களின் மீதான கொலைப்பாடுகளும் தொடர்ந்தன. இளைஞர் பேரவை அந்நிலையில் முற்றாகச் செயலிழுந்திருந்தது. இதன் பின்னர் ஈரோஸ் இயக்கத்தில் இணைந்து கொண்ட அரவிந்தன், தொடர்ந்து வந்த காலங்களில் "தோழர் சுந்தர்" என்னும் பெயருக்கூடாக அறியப்பட்டார். 1978ன் கடைசிப் பகுதியில் பெபளானுக்கு அருளர் தலைமையில் ஈரோஸ் குழுவில் சென்ற சுந்தர் பெய்ஞட்டிலிருந்த பாலஸ்தீன் அகதி முகாம்களைப் பார்வை யிட்டதுடன் பாலஸ்தீன் விடுதலை அமைப்பின் தலைவர் யீசர் அரபாத்தை சுந்தித்தார். நவ.11, 2004இல் யீசர் அரபாத் இறந்தபோது பாரிஸ் ராப் தொலைக்காட்சியில் "யீசர் அரபாத்: ஒரு முடிவுறாத வரலாறு" என்ற தலைப்பில் சுந்தர் ஆற் றீய உரை முக கியமானது. பெபளானிலிருந்து திரும்பிவந்த சுந்தர் களுக்கெயற்பாட்டுக்காக தமிழகத்தில் தங்கினார். 1978-88 வரையான காலப்பகுதி சுந்தரின் செயற்பாடுகள் இயக்க வேலைகளாகவே இருந்தன. ஒப்பந்த நிறைவேற்றத்துக்குப் பின்னர் ஒப்பந்தத்தை ஏற்றுக் கொண்டு போராட்ட இயக்கங்கள் ஆயுதங்களைத் திரும்ப ஒப்படைக்க வேண்டுமென இந்திய அரசு நிர்ப்புந்தம் செய்த வேலையில் போராளிகள் இந் தியாகவெளியேற வற்புறுத்தப்பட்டார்கள். இந்நிலையில் ஆயுதங்களை ஒப்படைக்கும்படியும் அவர்கள் கோரப்பட்டார்கள். ஆயுதத்தை ஒப்படைப்பதில்லை என்ற கருத்துள்ள சுந்தர் சென்னைப் பொதுக்குழுக் கூட்டத்தில் தன் இயக்க விலகலை எழுதிக்கொடுத்துவிட்டு மன்றபம் முகாமில் அகதியாகப் பதிந்துகொண்டு கப்பல்மூலம் இலங்கைக்கு வந்தார். பதினான்கு ஆண்டுகள் ஒரு போராளியாக இருந்துவிட்டு வீடு திரும்பிய தன் நிலையை, வெளிச்சம் நூற்றாவது இதழின் நேர்காணலில் குறிப்பிடுவதும் இங்கு நினைவு கூரத்தக் கது. இலங்கை அரசின் கடுமையான போக்கினால் உளநெருக்குவாரத்திற்கு உட்பட்ட சுந்தர், 1990 இல் இலங்கையை விட்டு வெளியேறி, பிரான்சிற்கு

புலம் பெயர்ந்தார். அங்கிருந்து இலக்கியப்பணி ஆற்றிய அவர், வாழ்நாளின் இறுதிப்பகுதியில் புற்று நோயால் பாதிக்கப்பட்டு 2015ஆம் ஆண்டு மார்ச் சிடூம் நாள் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார்.

1991ஆம் ஆண்டு பொன்னி வெளியீடாக வந்த “இனி ஒரு வைக்கறை” அவரை கவிஞராக நிலை நிறுத்தியது. 1990களில் இருந்து 1991 வரை எழுதப்பட்ட பதினாறு கவிதைகளை உள்ளடக்கியதாக இத் தொகுதி வெளிவந்தது. யுத்தத்துக்குள் சிக்குண்டு இயல்புநிலை இழந்து தவிக்கும் மனிதர்களைக் காட்சிப்படுத்தும் இத்தொகுதி, வாழ்வாதாரங்களை இழந்து தவிக்கும் மலையக மக்களின் வாழ்வியலையும் மன் மீட்கச் சென்ற போராளிகளின் விலை மதிக்க முடியாத தியாகங்களையும் தனிமனித உணர்வுநிலைக்கூடாக குந்தகப் புகையால் சூழப்பட்ட ஈழத்தின் இருள் படிந்த பக்கங்களையும் நினைவுட்டிச் செல்கிறது.

இதனைத் தொடர்ந்து 1992ஆம் ஆண்டு கீதாஞ்சலி வெளியீடாக வந்த “முகம்கொள்” இலங்கைத் தமிழினத்தின் அரசியல் அவலத்தை மட்டுமல்லாது, வாழ்வின் அவலத்தையும் பேசுகிறது. ‘முகம் கொள்’ தொடக்கம் ‘ஞாயிறும் நானும்’ எராக பதினெட்டுக் கவிதைகளை உள்ளடக்கி வெளிவந்த இத்தொகுப்பு தமிழகத்தில் போராளிகள் எதிர் கொண்ட வாழ்க்கை அனுபவங்களைக் கூறி நிற்பதுடன் இன அழிப்பின் கொடுமையையும், நிலமிழப்பின் துயரத்தையும் மிகக் வலிமையுடன் எடுத்து ஏர்க்கிறது. துப்பாக்கி வயப்பட்ட தேசத்தை பிரிந்து வந்து அகதி வாழ்வுக்கு முகம் கொடுக்கும் கவிஞரின் மன ஆதங்கம் தொகுப்பொங்கும் வெளிப்பட்டு நிற்கிறது. இலக்குத் தவறி பிரவேசிக்கும் தமிழ் ஈழப்போராட்டத்தின் வேதனை மிக்க பக்கங்களுக்கூடாக தமிழர்களின் வாழ்வியல் இருப்பை பதிவு செய்யும் இத்தொகுப்பு வரலாற்றில் இழைக்கப்பட்ட துரோகங் களையும் நிறவெறிக்கு முகம் கொடுத்து வாழ முற்படும் புலம்பெயர் சமூகத் தின் இருப்பையும் வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறது.

புலம்பெயர்ந்து தினசையிழந்து அகதியாக வாழும் கழுலில் மனிதன் எதிர்நோக்கும் வாழ்வின் சோகங்களை நுண்ணிய மனவுணர்வுக் கூடாகப் பதிவு செய்யும் தொகுப்பே ‘கனவின் மீதி’ ஆகும். பேராசிரியர் கா.சிவத்தும்பியின் முகவரையைத் தாங்கி முப்பத்தொரு கவிதைகளுடன் வெளிவந்த இத்தொகுப்பு, புலம் பெயர் வாழ் மக்களின் நெருக்கடிகளைப்

பேசுகிறது. யுத்தத்தால் உடைந்து சிதறிய வாழ்க்கைநிலை, அகதி வாழ்வின் அநாதைத் தன்மை, குடும்ப உவவுகளை பிரிந்து வாழும் அவலம், இழப்பும் அச்சும் மிகுந்த வாழ்க்கைக்கூழல் என விரியும் அரவிந்தனின் அகவுலகு பனிதாங்கும் பைன்மராங்களைப் பார்க்கப் பிடிக்காமல் ஒற்றைப் பனைத்தோப்பை எண்ணியும் கனியதிர்த்து நிற்கும் சிறுநெல்லி மரத்தை நினைத்தும் ஓங்குகிறது.

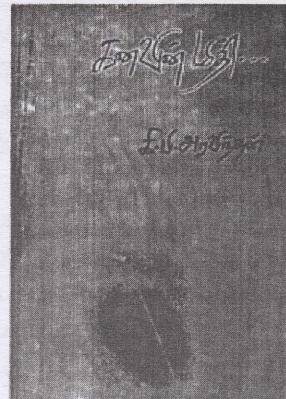
ஆழத்தமிழரின் வாழ்விலும் இருப்பிலும் மிஞ்சியுள்ளது என்னதான் என்பதை குழந்தைக்குச் சொல்லும் பிறிதொரு தொகுப்பே கி.பி.அரவிந்தனின் 'மிச்சமென்ன சொல்லுங்கப்பா'. யாழ்ப்பாணத்து அனுபவங்கள், தமிழகத்தில் வாழ்ந்த இடைக்காலத்து அனுபவங்கள், மேற்கு ஜரோப்பிய அனுபவங்கள் என முக்கூட்டு அனுபவங்களைப் பகிரும் இத்தொகுப்பு, கி.பி.அரவிந்தனின் 'இனி ஒரு வைகறை, முகம்கொள், கனவின் மீதி' ஆகிய தொகுப்புகளில் இடம் பெற்ற கவிதைகளுடன் நூலாகக் கொடுக்கப்பட்டது. மற்றும் இவரது கவிதைகள் பிரஞ்சு மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு 'ஓர் உறைபனிக் காலக் கட்டியக்காரன்' என்னும் தலைப்பில் 'நிவநெவு' என்னும் பதிப்பக்ததால் வெளியிடப்பட்டது. இந்நால் மிக்க கவனத்தைப் பெற்ற நூலாகக் காணப்படுகிறது.

ஆழத்தமிழரின் முகத்தை அறியத்தரும் சமூக வரலாற்று ஆவணமாக விளங்கும் நூலே 'பாரில்குதைகள்' அரவிந்தனால் தொகுக்கப் பட்ட இந்நால் பதினெண்ந்து படைப்பாளிகளின் சிறுகுதைகளை உள்ளடக்கி வெளிவந்தது. இந்நாலில் வெளிவந்த அரவிந்தனின் நாடோடிகள் சிறுகுதை, புலம் பெயர் தேசத்தில் இனவாதத்துக்கு பலியாகிப் போகும் தமிழர் வாழ்வைப் பேசுகிறது.

அரசியலை மானுட முகம் கொண்டதாக மாற்றிக் கொள்வதற்குக் கவிதையை ஆயுதமாகத் தேர்வு செய்துகொண்டவர்தான் அரவிந்தன். பலநூல்களுக்காக முன்னின்று உழைத்தவர். E.R.O.S அமைப்பில் சென்னை பொறுப்பாளராக இருந்த போது 'இந்த மண்ணும் எங்கள் நாட்களும்' எனும் நூலை வெளிக் கொண்டு வந்தார். இக்காலப்பகுதியில் 'வீரத்தெலுங்கானா', 'முகில்கள் மீது நெருப்பு' முதலான நூல்கள் வெளிவருவதற்கும் முன்னின்று உழைத்தார். ஆரம்பத்தில் 'எரிமலை, பொதுமை, பாலம்' இதழ்களை

வெளிக்கொண்டு வந்த அரவிந்தன் ,பிரான்ஸில் இருந்து 'மெளனம்' இதழை வெளிக்கொண்டு வந்தார்.'ஒசை' போன்ற சங்சிகைகளுடன் அனுக்கத்தைப் பேணினார்.

'மகிழ்நன்' வலைப்புவில் 'காலம் அரித்திடாது எம் இணைப்பை' என்னும் கி.பி. அரவிந்தன் கட்டுரை ஈழப்போராட்டத்தின் துன் பியல் அனுபவங்களை வெளிப் படுத்துகிறது. தமிழருக்கும் சிங்களவருக்கும் ஏற்பட்ட மனக்கசப்பு, 1958 ஆம் ஆண்டில் மிகப்பெரும் கலவரமாக உருவான வரலாற்றைக் கூறும் இக்கட்டுரை தமிழர்களின் 'ஹி' எதிர்ப்பு உணர்வு, தமிழ்ப் பெண்களின் மார்பு களிலும் தொடைகளிலும் 'சிங்கள சிறி' குத்தக் காரணமாக அமைந்த வரலாற்றையும் தமிழர்களின் சொத்துக்கள் கூறையாடப்பட்டு கொழும்பி விருந்து தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கு கப்பலில் அனுப்பப்பட்ட கதையையும் எடுத்து ரைக்கிறது. இக்கட்டுரையில் ஈழப் போராட்டம் ஆயுதப் போராட்டமாக மாறியமைக்கும் தமிழீழம் தனியரசாக வேண்டுமெனக் கோரிக்கை வைப்ப தற்கும் 1983 ஆம் ஆண்டு தான் காரணம் என்பதல்ல எனக் கூறும் அரவிந்தன், அதற்கு காரணம் ஆங்கில அரசினால் 1920களில் இருந்து முன்னெடுக்கப்பட்ட முயற்சிகளே என்பார்.

1987 ஆம் ஆண்டு இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தின் பின் ஈழத்தில் வந்திறங்கிய இந்தியரானுவம் தமிழ்மக்கள் மீது வன்முறைகளைக் கட்டவிழ்த்து விட்டது. இதனை

"அபயக்கரம் கேட்டோர் மேலே

அகண்ட காலால் மிதிக்கலாச்சா

பஞ்சசீலமும் மறந்து போச்சா

காந்தி கைத்தடி துவக்குமாச்சா.." என்னும் அடிகள் மிகத் தத்துருபமாகப் பதிவு செய்கின்றன. ஈழ மக்களின் மரணங்கள் அவரை 'இனியாரு ஆயுதப் போராட்டம் வேண்டாம்' என்றும் சொல்ல வைத்தன. இதனை அவர் தமிழ்நாட்டில் தங்கியிருந்த காலத்தில் 'பாலம் இதழில் எழுதிய 'விடைபெறும் நேரம்' என்ற கட்டுரை விளக்கி நிற்கிறது. போராட்டம்

வளர்ந்த கதையைக் கூறும் இக்கட்டுரை ஆதரித்தவர்களாலேயே தமிழ் ஈழப் போராட்டம் மழுங்கடிக்கப்பட்ட வரலாற்றையும் கூறுகிறது.

2012 ஆம் ஆண்டு கி.பி.அரவிந்தனின் நேர்காணல்கள், கட்டுரைகள், தன்வரலாறு, அடங்கிய 'இருப்பும் விருப்பும்' எனும் நால் வெளிவந்தது. 2009க்குப்பின்னரான ஈழத் தமிழர்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தின் தேக்கநிலையையும் அப்போராட்டத்தைச் சிங்கள அரசுடன் சேர்ந்து சிதைத்தவர்கள் பற்றிய விபரங்களையும் கோடிட்டுக் காட்டும் இந்நால் புலம்பெயர் தேசங்களில் தமிழ் மக்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளையும் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் அரவிந்தனின் பங்கையும் பணியையும் விபரித்துச் சொல்கிறது.

இலங்கையின் புலம்பெயர் சமூகம் சந்தித்த முக்கியமான இழப்புக்களில் ஒன்றாக அரவிந்தனின் மரணத்தைக் கூறலாம். தமிழ் தேசியம் தொடர்பாக ஆழமாக விமர்சித்தவரும் அது குறித்து தன்னிலைப் பாட்டை ஆங்காங்கே வெளிப்படுத்தியவருமான அரவிந்தன், இறுக்கமான தன் இலட்சியத்தில் இருந்து வழுவாதவராகவும் கொள்கைப் பிடிமானம் மிக்கவராகவும் காணப்பட்டவர். வாழ்வின் இறுதித் தருணங்கள் வரைக்கும் கொள்கைச் சட்டகத்துக்குள் தன்னை அடைத்துக் கொண்டு அதில் இருந்து மீண்டெழு முடியாது அதற்குள்ளேயே முடங்கிக் கொண்டவர்.

விடுதலைப் புலிகளின் தோல்விக்குப் பின்னரும் தமிழ் மக்களின் உரிமைகள், விடுதலை குறித்தும் சிந்தித்தும் செயற்பட்டும் இவர் எழுதிய 'இருப்பும் விருப்பும்' முதலான கட்டுரைகளும் அரவிந்தனின் நேர்காணல்களும் இதனை உறுதி செய்கின்றன. ஒரு போராளியாகத் தன்னை அர்ப்பணித்து தமிழ் மக்களுக்கு அவர் ஆற்றிய பணிகளையும் இலக்கிய ஆளுமைகளில் ஒருவராக இருந்து ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு அவர் ஆற்றிய பங்களிப்பையும் தமிழ் உலகம் மறுக்கவும் முடியாது மறைக்கவும் முடியாது. விடுதலைப் போராட்டத்தின் வரலாற்றிலும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலும் அரவிந்தனின் பெயர் நிலைத்திருக்கும் என்பது வெளிப்படை.

கருணாகரனின் இரண்டு கவிதைகள்

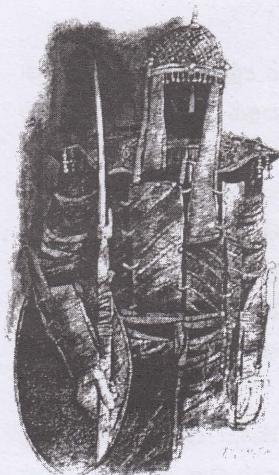
வேட்டைக்களம்

மீன்கள் நபந்து வந்து விழையப்பம் செய்தன

“கடல் அலுத்துப் போயிற்று
விலங்குகளோடு விளையாழுக் களிக்க ஆவல்
மரங்களின் வேரரயும்
பூசீகளின் மனத்தையும் நிழலின் ஒத்தையும்
கனிகளின் சுவையையும் அறிய விருப்பு
காடுகளில் ஓரிடம் வேண்டும்” என்று.

கேட்ட மீன்களிடம் கேட்டேன்

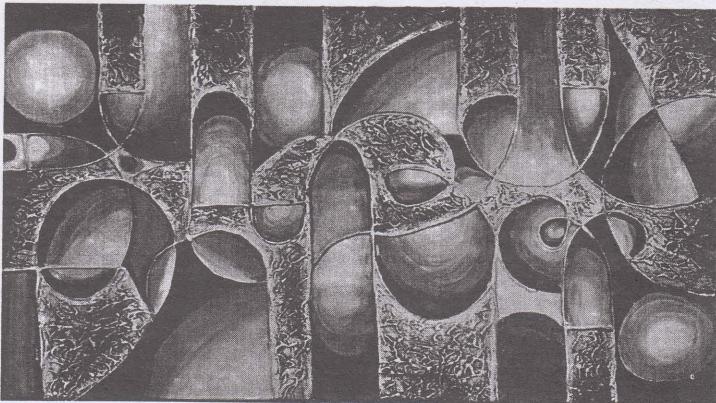
“காடென்து தீரா வேட்டைக்களம்
மரங்களின் கனவை அறியும் மந்திரம் அறிவீரா?
எக்கணமும் நஞப்பெரியும் தமயம் அதுவங்கோ
காடுகளில் வாழும் கலை தெரியுமா உமக்கு
புறியா வழியில் தெரியாப் பயணம் எதற்கு?”

கைகாப்பூச் சீரித்த மீன்கள் கேட்டன

“தெரியா விதிகயதீ தெரிய முகனையும் விருப்பே
இயக்கம்
அறியா விருந்தை அறியும் சுகவடிய ஒனிது
காடுபோலக் கடலுமோர் வேட்டைக்களைம்.
ஆயினும் புதிதறிதல் நம்விருப்பு
அதுவே சுதந்திரமன்கோ”

கடலிலும் காட்டிலும் அகலைகிறேன்
காடாகவும் கடலைகவும் கூழ்ந்திருக்கும் கேள்விகள்

சிதறிய படிக்கல்

யாரோ ஒருவருக்காக அவருடைய நகர்ப்பால் ஏழுதப்பட்ட
அஞ்சலிக் கவிதையை பழுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது
உனக்கான அஞ்சலிக் கவிதையை எழுதும்படி
இன்னுடைய மரணாச் சேதி வந்து.

இயிரிக் வேர்கள் இக்கிச் சரியும் ஓசை
மரணத்தின் நிழற் படாகி
நிஜமாகிற்குடித்து என்மலூபில் வீழ்கிறதா?
இயிரிக் கமயத்தில் பிரிவுத்தீ ஓயைப்பரிசிறதா?

தாகமடங்காதீ தவிப்போடு
யாகளில் தடுமாறிச் சரிகிறேன்

எதை நினைவிற் கொள்வதென்று தெரியவில்லை
யடச்சப்பத்தில் உறைந்த மலராகி விடப்போகும் இன் முகத்தையா
நிராதரவான கரங்களை அதைத்து மழியில் புவாக வைத்திருக்கும்
விருப்பைக் கொண்டிருந்த விருப்பையா
எப்போதும் யோசனையில் ஆழ்ந்திருக்கும் கண்களையா
நம் முதற் சந்திப்பையா

அது நிகழ்ந்த இட்டீதையா

கூரியன் கலங்கிச் சுரிந்து கொண்டிருந்த அந்தப் பின்மாலைப் பொழுதையா
துயர் நீங்கும் வாழ்வதீகாக நீ எழுதிய சொற்களையா

கனவுகளை நிஜமாக்குவதற்காக நீ சிற்றிய குஞியையா

நீ தந்து மறந்த நெஞ்சீப் புத்தக்குதையா
மறக்காமலே எப்போதும் என்னைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த புத்தக்குதையா

கலவந்த கந்தல் கார்ப்பில் அலைவந்து பறந்து

என் முகம் ஓலை போதென் கண்கள் தவித்துதைக் கண்டு
புன்னதக்குதையா

அக்கணத்தில் என் ககக்களைப் பற்றி உன்னிதயத்துடிகை
அறிய வைத்துதையா

அலைகள் புராம் கடற்கரையில்

நீ மொதியாகச் சந்தித்துப் பிரந்த கண்டுதையா
முடவற்ற போராட்டங்களில் உன்னைப் பிகணத்திருந்துதையா

மோதித்துறிக்கிறது நிதனவப்பொறி

அங்களிக் குறிப்புகளை மீறி

வேர்கொண்டெழும் துயாக்கிசெலுபின் கீழே

நீயணாத்த கரங்கள் நிழலாய் விரியும்

பூவாய் மலங்ம்

விதையாய் முகளைகொள்ளும் என்றவன் நம்பிக்கக்கய
அறிவேன் என்றபோதும்

எந்தப் பழக்கப்பூல் ஒழுவேன்?

கருணாகரன்

தமிழ்க் கவிதைச் சூழல்

றியாஸ் குரானாவின்
கவிதைச் செயல்களையும்
ரீ மேக் முயற்சிகளையும் முன்வைத்து,

கவிதைச் செயல் குறித்து சிந்திக்க வேண்டிய கட்டத்தில் இன்று நாம் இருக்கிறோம். உண்மையில் தமிழில் இன்று கவிதைக்கும் கவிஞர்களுக்குமான இடம் என்ன? கவிதைகளை தமிழ்ச் சூழகம் எந்த அளவுக்கு இன்று கொண்டாடுகிறது கவனிக்கிறது? இந்தக் கேள்விகள் இன்று கவிதைச் செயலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்போருக்கும், இன்னும் கவிதையுடன் புழங்குவோருக்கும் முக்கியமானவை. தவிர பெரிய அளவில் கவிதையை யாரும் கவனிப்பதாகத் தெரியவில்லை. கவிதைகளை வெளியிடுவோரின் தொகைகூடக் குறைந்துதானிட்டது. கவிதை நூல்களை வெளியிடுவதற்குப் பதிப்பகங்கள் படித்துவிட்டன. அல்லது கவிதை நூல்களை வெளியிடுவதற்குப் பதிப்பகங்கள் தயக்கம் காட்டுகின்றன. ஆனாலும் கவிதை எழுதப்படுகிறது. கவிஞர்கள் செயல்பட்டுக் கொண்டுதானிருக்கி ரார்கள்.

கவிதைச் செயல் குறித்து அங்கும் இங்கும் என விவாதங்களும் விமர்சனங்களும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இது ஒரு ஒதுக்குப் புறத்தில் யாரும் பொருட்படுத்தாத மாதிரி நடப்பதாகவே படுகிறது. பெருங்கவிஞர்களாக ஒரு காலம் கருதப்பட்டவர்களின் கவிதைகளை 'ரீ மேக்' பண்ணும் காரியாங்களும் நடக்கின்றன. இதைத் தொடர்க்கி வைத்தவர், றியாஸ் குரானா. புதிய கவிதைகளைக் குறித்து அதிகமாகச் சிந்திக்கும் றியாஸ் பல வழிகளிலும் எதையோ எல்லாம் முயன்று பார்த்தார். கவிதைகளின் மீது சனங்களின் கரிசனை குறைவதைத் தடுத்து அவற்றின்பால் ஒரு ஈர்ப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும் என நினைத்திருப்பாரோ தெரியவில்லை. புனைவின் அசாத்தியமான தன்மைகளை எல்லாம் பயன்படுத்தி, புதிய கவிதைகளை உருவாக்க முயன்று கொண்டிருக்கிறார். இந்தக் கவிதைச் செயலின் மீது எவ்வளவு ஈடுபாடு சனங்களுக்கு வந்ததோ தெரியவில்லை. றியாஸ் இன்னொரு விதமாக கவிதைச் செயலை ஆரம்பித்து விட்டார். அதன்படியே அவருடைய 'ரீ மேக' முயற்சிகள். சினிமாவில், இசையில், பாடல்களில்தான் ரீமேக் பண்ண முடியுமா? கவிதைகளிலும் அதைச் செய்யமுடியும். பாருங்கள், புதிய வகைப்பாடுகளை என றியாஸ் செயற்பட்டுப் புதிதை விளைக்கிறார். ரீமேக் கவிதைகளுக்கான வரவேற்பைப் பற்றி பொறுத்திருந்துதான் பார்க்க வேண்டும். ஆனால்,

கவிதைகளை வாசிக்கும் மனநிலை இருந்தால்தான் அவற்றில் ஏற்படும் மாறுதல்களையும் புதுமைகளையும் போக்கினையும் தெரிந்து கொள்ள முடியும். தமிழ்ச் சமூகத்தினர் கவிதைகளை விட வேறு விசயாங்களில் தங்கள் கவனங்களைக் குவிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். ஆகவே புதியவையும் தெரியாது. கவிதைச் செயல்களும் தெரியாது. ரீ மேக்கும் தெரியாது. கவிதைகள் குறித்து என்னவெல்லாம் நடக்கிறது என்றும் அவர்களுக்குத் தெரியாது. கவிதை குறித்த தமிழ்ச் சூழலின் நிலைமை இப்படி இருக்கும்போது, கவிஞர் குழாம்களுக்குள் மோதல்களும் பிரிதல்களும் குறைவில்லாமல் நடக்கின்றன. கவிதை நூல்களை வெளியிட்டோரைப் பற்றி அயல் வீடுகளுக்கே எதுவும் தெரியாத நிலை பலருடையது. அதிகம் ஏன், சில கவிஞர்களின் வீடுகளில் அவரே கவிதை எழுதுகிறாரா என்று தெரிவதில்லை. பதிலாக அவரைத் தவிர, மற்றவர்கள் தொடர் நாடகங்களிலும் சினிமாவிலும் அரட்டையிலும் தங்களை ஆழமாக்கி விட்டிருக்கிறார்கள்.

பெரும்பாலானவர்களுக்கு கவிஞர் என்றால் பாரதி மற்றும் பாரதிதாசன் என்பதற்கு அப்பால் தெரிவதில்லை. சிலருக்கு சினிமாவின் புண்ணியத்தால் கண்ணதாசன், பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம், வாலி, வைரமுத்து ஆகியோரைத் தெரியும். அதற்கப்பால் அவர்கள் யாரையும் அறிந் ததில்லை. இந்நிலை தமிழ்ச் சூழலில் உருவாகுவதற்கு தமிழ்ப்பத்திரிகைகள் ஒரு முக்கியமான காரணம். தங்களின் பக்கங்களை நிரப்பிக் கொள்வதற்காக ஒரு சடங்கைப் போல வாராவாரம் “கவிதை நறுக்குகள்” எனக் குப்பைகளை அள்ளி இறைத்துக் கொண்டிருந்ததால் வந்த விளை. இதை கவிஞர்கள் விட்டு வைத்தது அதேத் பெரும் பிழை. இதை எதிர்த்துப் போரிடுவதற்குப் பதிலாக எல்லாக் கவிஞர்களும் இந்தப் பத்திரிகைகளை விட்டுத் தூர ஒதுங்கிக் கொண்டனர். இந்தத் தீண்டாமையைப் பொருட்படுத்தாத வெகுஜனப் பத்திரிகை என்ற பெரும் பிசாசு, தலைமுறை தலைமுறையாக நான்கு ஜந்து தலைமுறைகளுக்கு குப்பைகளைக் கவிதைகளாக அறிமுகம் செய்திருக்கிறது. இன்னும் இந்த அநியாயம் தொடர்ந்து கொண்டேயுள்ளது. இதையெல்லாம் படிக்கிற வாசகர்களுக்கு கவிதை குறித்து எப்படி மரியாதை ஏற்படும்? ஆகவே அவர்கள் மெல்ல மெல்லக் கவிதைகளை விட்டும் கவிதைச் செயல்களை விட்டும் கவிஞர்களை விட்டும் விலகிக் கொண்டனர்.

இந்நிலையில் இன்று கவிதைச் செயல்களும் கவிஞர்களும் பெரும் சவால்களை எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிலையில் உள்ளனர். கவிதை யோடு கூடி வாழ்ந்த செழிப்பான மரபைக் கொண்ட தமிழ்ச் சமூகத்துக்கு இப்படி ஒரு கேடுவந்திருப்பது வெட்கக்கேடானதே இதிலிருந்து இலகுவில் யாரும் மீண்டு விட முடியாது. எல்லா வீழ்ச்சிகளிலும் பாதிக்கப்பட்டிருப பதைப்போலவே தமிழர்கள் கவிதையிலும் வீழ்ச்சியடைந்திருக்கிறார்

கள்.இல்லையென்றால், அந்த நாட்களிலேயே ஆவர்கள் பாரதியைக் கொண்டாடியிருப்பார்கள். அவரை மதித்தி ருப்பார்கள். பாரதி இப்படி அவைப்பட்டிருக்கவும் அலைந்திருக்கவும் வேண்டியிருந்திருக்காது. பிறகு பிச்சலூர்த்தி, பிரமிள், நகுலன், மஹாகவி, நீலாவணன், ச.வி.சி. மணி என நீண்ட வரிசையாக வந்தவர்களை பெரிய திரளாக அறிந்திருக்கும். ஆனால், அப்படி எதுவும் நடக்கவில்லை. இலக்கியப் பாரம்பரியமும் செழுமையும் உடைய தமிழில் இப்படி நடப்பது அவலம்தான். ஐம்பெரும் காப்பியங்களையும் இரு பெரும் திதிகாசங்களையும் பக்தி இலக்கியங்களையும் சங்ககால இலக்கியப் பேழைகளையும் தன் மடியில் வைத்திருக்கும் தமிழர்களிடம் புதிய கவிதை வளத்தைக் காப்பாற்றத் தெரியவில்லை. அதில் அவர்களுக்கு அக்கறையும் இல்லை.

றியாஸ் குரானா

பொழுது போக்குவுதற்காக அதை வைத்துக் கொள்ளலாம் என்றால், அதில் அத்தனை பெரிய சுவாரசியமோ கவர்ச்சியோ அழகோ, இனிப்போ இல்லை. இந்த லட்சணத்தில் கவிதைச் செயல்களில் வேறு பரிசோதனைகள்? என்று சிரிக்கும் நிலையில் பலர் இருப்பதைக் கண்டிருக்கிறேன்.

இலக்கியத் துறையில் உயர் வகுப்பிலும் பல்கலைக் கழகங்களில் பட்டத்துக்காகப் படிப்போரிடத்திலும் கூடக் கவிதை பற்றிய ஈடுபொடு மிகக் குறைவே. இவர்களில் யாரும் கவிதைகளை அனுபவிப்பார்களாக இல்லை. தங்களின் முன்னே இருக்கும் சோதனைகளைக் கடப்பதற்கு இந்தக் கருமத்தைத் தாண்டியாக வேண்டியிருக்கிறதே என்றே நினைக்கிறார்கள். இருந்தாற்போல எங்காவது ஒன்று இரண்டு ஏன் நடக்கிற கவிதை நிகழ்வுகளுக்குக் கூட இவர்கள் வருவதில்லை. கலந்து கொள்வதில்லை. கவிதைச் செயல் குறித்தும் கவிதைகளைக் குறித்தும் தெரிய முற்படுவதில்லை. ஆக மொத்தத்தில் சங்கக் கவிதைகளோடும் பெருங்காப்பியங்களோடும் தன்னை நிறுத்திக் கொள்ளப்பார்க்கிறது தமிழ்க் கவிதை. அந்தக் கவிதைகளை விட வேறு என்ன புதிதாக எழுதிக் கிழிக்கப் போகிறீர்கள்? என்று என்னைப் பார்த்து ஒரு தமிழாசிரியர் கேட்டார். அவரைப் பொறுத்தவரை காளமேகமும் ஓட்டக் கூத்தரும் கம்பனும் வள்ளுவனும் இளங்கோவும்தான் கவிகள். பாரதியை அவர் சுற்றுத் தயக்கத்துடன் ஏற்றுக்கொள்கிறார். மற்றவர்களாம் பொருட்டல்ல.

நல்லவேளை பாரதியாவது தப்பினார் என எண்ணினேன்.

எங்கள் வீட்டிலும் கவிதைகளைக் குறித்த ஆர்வம் பெரும் பாலும் குறைந்தே வருகிறது. முன்னர் ஆர்வத்தோடு கவிதைகளை வாசித்த பிள்ளைகள் இப்பொழுது தயங்குகிறார்கள். கவிதைப் புத்தகங் களை இருந்து விட்டு எப்போதாவது சில வேளை மட்டுமே வாசிக்கிறார்கள். எதையும் தினிக்க முடியாது என்பதால் என்ன நடக்கிறது என்று கவனித்துக் கொண்டிருப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. ஆனால், உரைநடை ஒரள் வக்கு வாசிக்கப்படுகிறது. அதுவும் காட்சி ஊடகத்துக்குப் பிறகுதான். தமிழில் காட்சி ஊடகத்தின் கதியைப் பற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை. அது நரகம். ஆனால், அந்த நரகத்தைச் சுலவப்பதிலேயே பெரும்பாலானவர்கள் களிப்படைகிறார்கள். அவர்கள் தங்களின் களைப்பைக் கூட அதிலேயே போக்கிக்கொள்ள முயல்கிறார்கள். ஆனால், அவை ஒரு அடி கூட அவர்களை, அவர்களுடைய வாழ்க்கையை நகாத்த உதவுவதில்லை.

மனதை, சூழலை, வாழ்வை, இயற்கையை, மனித உணர்வை, அறத்தை, மொழியை, படைப்பின் நூட்பத்தை எல்லாம் கற்றுத் தரும், படிக்க உதவும் கவிதையைத் தீண்டாமல் ஒதுங்கிக் கொள்வதே நடக்கிறது. மனம் பழுதாகிய ஒரு சமூகத்தினால் ஆரோக்கியமாக வாழ முடியாது. கவிதை கதவுகளைத் திறந்து ஒளி பாய்ச்சுகிறது. அதனுடன் இணைவோருக்கு அது சிற்குகளைப் பரிசளிக்கிறது. வாழ்வின் நூட்பங்களையும் ரகசியத்தையும் அற்புத்ததையும் நம்பிக்கையையும் பரிமளிப்பையும் வழங்குகிறது. உள்ளிலையைச் சமனிலைப்படுத்துகிறது. மொழியை வளப்படுத்துகிறது. பண்பாட்டின் வேர்களைப் புத்தோட்டமறஃ செய்கிறது. குருத்தெறிந்து மரம் சிலிருத்தெழுவதைப்போல படிக்கும் மனதையும் கவிதைச் செயலாற்றும் மனதையும் புத்துக்கத்தில் லயிக்க வைக்கிறது. எனவேதான் கவிதையைக் குறித்து நாம் பேசவேண்டியுள்ளது. கவிதையைக் குறித்துப் பேசாத சமூகத்தைக் கோபிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

இது கவிதைக்கான அழைப்பல்ல. கவிஞர்களின் பாதுகாப்பு ஏற்பாடும் அல்ல. கவிதையை விட்டு நீங்கும் ஒரு சமூகத்தின் வீழ்ச்சி குறித்த சிறு கவலை. நியாஸ், நீங்கள் கவிதைச் செயலை விரிவாக்குங்கள். அது ஒரு தேவையான பண்டமாக மாறும்போது அதை எல்லோரும் தேடி வருவார்கள். ஒன்று அவர்களுக்குத் தேவையாக இருக்க வேண்டும். அல்லது அவர்களுக்கு கவர்ச்சியிட்டி, அதன்பால் ஈர்ப்பை ஏற்படுத்தி, அதன் மீது விழுத்த வேண்டும். இதில் எந்த வகையில் நீங்கள் செயல்படுகிறீர்கள்? ரீ மேக் கவிதைகளுக்குப் பின்னர் என்ன உத்தியைப் பயன்படுத்தப்போகிறார் இந்தக் கவிதைச் செயலாளி?

கவிதைக் காட்டும் கலகக் காட்டும்

ஜமீலின்

உடையக் காத்திருத்தல்
கவிதைத் தொகுதியை முன்வைத்து,

அம்ரிதாஏயெம்

அறிவுபூர்வமான, அனுபவபூர்வமான, உணர்வுபூர்வமான அனுபவங்களைக் கொண்டு வாழ்க்கை காற்றுவெளிபோல அல்லது பறவை வெளிபோல பெருவெளியென கவிதைக்கான வெளியில் விரிந்து கிடக்கின்றது.

இந்த பரந்து விரிந்த கவி வெளியில் ஜமீல் ஒரு வனத்தைச் செய்கிறார். அதுவும் கவி வனம். வழமையான ஒரு நல்ல வனத்தில் என்ன என்ன இருக்கவேண்டும் அல்லது இருக்கக்கூடாது என்பது பற்றிய எனது ஞானத்தில் சந்தேகமில்லை என்றே நினைக்கின்றேன்.

ஜமீல் இந்த வனத்தை பாம்புகளின் பொந்து, குறிவைத்த மாடு, நாக்கைத் தொங்கவிட்டலையும் நாய்கள், பூச்சிகள், ஓநாய்க் கூட்டங்கள், பூனைகள், பெருச்சாலிகள், விசப்பாம்புகள், நாய்கள், பிணம் தின்னும் கழுகுகள், தொல்பின்கள், மீன்கள், ஜெலி மீன்கள், அண்டங்காக்கக்கள் இவைகளோடு,

நாணல், பூக்கள், கொய்யா, தென்னைகள், பிரப்பம் புத்தைகள், கறிவேம்புகள், மாமரங்கள், நீராம்பல்கள் இவைகளோடு, மரங்களோடு உரசும் தென்றல், காற்று, நட்சத்திரங்கள் நிரம்பிய இரவு, இதன் இருள், பனி தூறும் பின்னிரவு, கடற்கரை, மீன் சிகப்பு, நதிக்கரை, குளக்கரை, நீர், இதன் மேலான பாலம், மேய்ச்சல் நிலம், இவைகளைக் கொண்டு தனது கவி வனத்தை ஜமீல் கட்டமைத்து உருவாக்குகிறார். அந்த வனம் இன்பங்கள் மட்டுமே புதைந்த இலக்கிய வனம், சந்தோசம் மட்டுமே நிரம்பிய சந்தர வனம். அந்த வனத்திற்குள் ஜமீல் மகிழ்ச்சியாக உலா வருகிறார்.

கவிஞரைச் சந்திக்க உம்மா, வாப்பா, மனைவி, பிள்ளைகள், சகோதரர்கள், சிறுமி-குமாரி-பெண், சாக்சா, தண்டையல், வலது குறைந்தவர்கள், ஆசிரியன், ஆயுததாரிகள் போன்றவர்கள் இந்த வனத்திற்குள் வரும்போது கவிதைக்காடு கலகக்காடு ஆகிறது.

இவர்களின் மீது அடாத்தாக வன்முறை திணிக்கப்படும்போதும், இவர்கள் மற்றவர்கள் மீது வன்முறையை திணிக்கும்போதும் அல்லது ஜெமீலின் மீது திணிக்கப்படும் போதும் அழகு பொருந்திய அந்த சுந்தர வனம், கலகம் குடிகொள்ளும் வனமாக மாறுகிறது.

இந்த தொகுதியை ஜமீல் என்னிடம் வாசிக்கத் தந்தபோது மேலே சொன்னவாறு கவி வனமாக கலக வளத்தைத்தான் உணர்ந்தேன். படைப்பிலக்கியங்களின் அரசி கவிதை, கவிதையின் சிறு விரிவு சிறுகதை, பெரு விரிவு நாவல் என நான் நினைக்கிறேன். இந்தத் தொகுதியை வாசிக்கும் போது பெரிய சிறுகதையை அல்லது நாவலை வாசித்து உணர்வ தான் இருந்தது. ஒரு வனமும், அதில் உயிருள்ள, உயிரற்ற கூறுகளும், மாந்தர்களும், இருந்தாலே அது தன்னை தரமான வனமாக அல்லது இலக்கியமாக தகவமைத்துக் கொள்ளும்.

கவிதைகளின் அமைப்பைப் பார்த்தால் அலறி சொல்வது போல வாசகனை இறுதிவரை ஈர்ப்போடு அழைத்துச் செல்லும் தகவுகொண்டது ஜெமீலின் கவிதை. அவரின் கவிதைகளுக்குள் இருண்மை இல்லை, தாண்ட முடியாத ஒளி குறைந்த பகுதிகள் இல்லை, அவிழ்க்க முடியாத முடிச்சக்கள் இல்லை, திறக்க முடியாத பூட்டுக்கள் இல்லை. இதற்கு உதாரணமாக இந்த கவிதைத் தொகுதியின் பல கவிதைகளைக் கூறலாம்.

எளிமையான மொழியினுடான படிமம் அவரது சிறப்பு எனலாம். இந்த தொகுதியில் முக்கியமானவையாக நான் கருதிய மூன்று கவிதைகள் காற்று (பக்கம் 17), பின்னேரத்துக் கடற்கரை (பக்கம் 45), நட்புப்பற்றி (பக்கம் 53) என்பனவாகும். இவைகளை ஆழமாக அனுபவித்து எழுதியிருக்கிறார். நட்புப் பற்றிய கவிதை, ஒரு ஆழமான அனுபவழூர்வ மான கவிதையாகும்.

இந்தத் தொகுதியிலுள்ள சில அல்லது பல கவிதைகள் அமைப்பியல் ரீதியாக ஒத்த தன்மையைக் கொண்டு இயங்குகின்றனவாகக் காணப்படுகின்றன என்ற விடயமும் பிரதேச சொற்களுக்கான விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்ற விடயமுமே குறைபாடாகத் தெரிகின்றன.

போட்டார், கிளிசரியா, அறாவிலை, முறடுமுரடாக, அலுத்தமட்டில், சோட்டை, சாளவாய், ஊசாட்டமற்று, செக்கல், தீத்தச்சொல்லி, மிலாறு, காலாறி, மந்தை, உருவானியம், ஒறுப்பு, நக்குண்ணி, வட்டா, வளப்புணி, ஆலிசம் போன்ற பிரதேசச் சொற்கள், பிரதேசம் தாண்டும் போதும், கடல் தாண்டும் போதும் வாசகனை இடையூறுபடுத்தி விளக்கம் வேண்டி நிற்கும்.

ஜமீல் தனக்கு முன்னாலிருக்கும் எந்தவிதமான இசங்கள் பற்றியும் அறவே கவலைப்படாதவர். நான் ஏற்கெனவே கூறியதுபோல வாழ்க்கையின் குறிப்பிட்ட கணங்களில் தான் உணர்ந்தவற்றை, அனுபவித்தவற்றை, அறிந்தவற்றை ஊதி பெருத்து ஒருநாள் உடையக் காத்திருக்கும் கனவுக்குவியல்கள் நிரம்பிய பைகளுக்குள் தந்திருக்கிறார்.

இறுதியாக, ஒரு பேராசிரியரைச் சந்திக்கும்போது ஜமீலின் கவிதை எப்படி என்று கேட்டதற்கு நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு பகட்டில்லாத, எளிமையான நல்ல கவிதைகளை வாசிக்கக் கிடைத்ததென்று அவர் கூறியது மிகையல்ல என்றே நான் நினைக்கிறேன்.

00

அஞ்சலி

கவிஞர் திருமாவளவன்

1955 - 2015

கனகசிங்கம் கருணாகரன் என்ற இயற் பெயர் கொண்ட திருமாவளவன் யாழ்ப்பாணம் வறுத்தலைவிளானைப் பூர்வீகமாகக் கொண்டவர். யூனியன் கல்லூரியில் கல்வி கற்ற இவர், இலங்கை சீமெந்து கூட்டுத்தாபனத்தில் கட்டட தொழினுட்ப மேற்பார்வையளாராகவும் பணியாற்றியுள்ளார். தமிழ்க் கலை இலக்கியத் துறைகளில் ஏறத்தாழ இருபதாண்டுகளுக்கு மேலாக தொடர்ந்து இயங்கி வந்த திருமாவளவன், பனிவயல் உழவு (2000) அஃதே இருவு அஃதே பகல் (2003) இருள்- யாழி (2008) மற்றும் முதுவேனில் பதிகம் (2013), சிறுபுள் மனம் - திருமாவளவன் கவித்தொகை ஆகிய கவிதைத் தொகுதிகளைத் தந்துள்ளார். கலைச் செல்வனின் சகோதரரான திருமாவளவன், கண்டாவில் இருந்து வெளிவந்த 'முகரம்' என்ற சிற்றிதழின் இணை ஆசிரியராகவும் செயற்பட்டுள்ளார். ஒரு படைப்பாளியாக மட்டுமன்றி இதழியலாளராகவும் நாடகக்கலைஞராகவும் விளங்கிய அவர் 1995-1997 காலப்பகுதியில் கண்டா எழுத்தாளர் இணையத்துக்குத் தலைமை தாங்கி அதனை வழி நடத்தியவருமாவார்.

00

இந்த நாற்றான்டின்
பெரும் சொகுத்தை
சுமந்து நிற்கின்றேன்
கவிதை எழுதுவனீ
சிறுகதை எழுதுவதற்கும்
சிறுகதை எழுதுவனீ
கவிதை எழுதுவதற்கும்
மிகமிகத் திறன் கொண்டவனாய்
படைகீபி பட்டிருப்பதை நினைத்து
மதுக் கிழையத்தை நாடாத
என் மனம்
மிடாக்குழனாக
மாற அவாவுகிறது

அவனுடைய சுற்றுப்பாதையை
விலக எத்தனிகிக்கும்
ஒரு காலைப் பொழுதில்
புழுதி பழுந்த ஏட்டினுள்
மகறந்திமுந்த
நாற்றான்டுக்களை கடந்த கவிதையை
வாசிக்கத் தொபங்கினோன்
நீண்டு கொண்டு போய்ன
பொழுதுகள் மகறந்து கொண்டே நகர்ந்தன

பாலைநிலத்தின் பாடுகி
தன் சோகங்களை
உற்றிக் கொண்டேயிருந்தாள்
வரவங்களால் செதுக்கப்பட்ட சொற்கள்
உடல் முழுதும் பரவி
மேலிருந்து கீழ் இறங்கின
இள் முழுதும் சுற்றி
மனாற்பெருவெளி முழுதும் அலைந்து
காலங்களைக் கேள்வி கேட்டும் கவி
மீதுமும் யரவசங்களை

மயிர்க் கால்களினால் வழக்கின்றாள்

நான்கு சுவர்களுக்குள்
அடைக்கப்பட்டிருக்கும் கவிதாயினி
ஞந்தப் யெனாங்களையும்
செய்யவில்லை
ஞானசிறுவழிகளை உதிர்த்து
நாட்கள் முழுதும் நிரப்புகிறாள்
வீடு முழுதும் முனைக்கின்ற
கவிதைகள்
உச்சாயிபில் சொஞ்சிப் பறக்கின்றன
அவள் நீல வெளிச்சங்களை
அள்ளிக்கூடி
நாலாயிரம் புத்தகங்களை
சுமந்து செல்கின்றாள்
துமிழ் வீச்சவலை பட்ட
மீன்களைப் போல்
செம்படவனின் சுகடைக்குள் தூட்கிறது

26.11.2012.

மலர்ச்செல்வன்

நாலாயிரம் புத்தகங்களைச் சுமக்கின்ற பொழுது

வறாரில் காலிக் கவிதைகள்
ஆங்கில மூலத்திலிருந்து தமிழில்
- எம்.ஏ. நுஸ்மான்

எனது விருப்பங்கள்

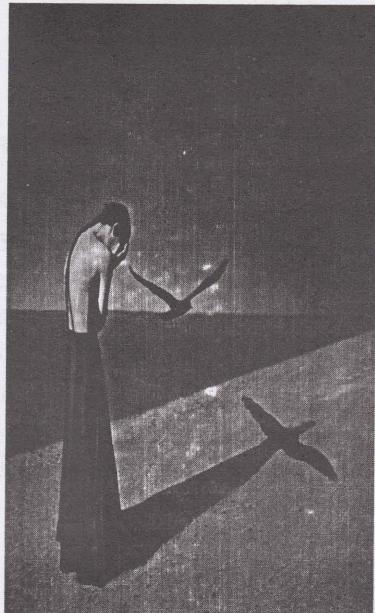
நாள் தொடர்ந்துமிழோது
உன் சோப்பாகவும் யல் தூரிகையாகவும்
இருக்கவேண்டும் நான்
னியல்யாகவே நீ என்னைப் பயன்படுத்துவாய்
உனக்கு மிக வேண்டியதாக,
மிக நெஞ்கீழானதாக

இவ்வாரு காலைப் பொழுதிலும்
உனது நினர்த்தாளின் தலைப்புச் செய்தியாக
இருக்கவேண்டும் நான்
இலகுவில் நீ அதைத் தவறவிடமுடியாது

நீ வேலைக்குச் செல்லுமிழோது
உனது பல்லிக்கட்டாக
இருக்கவேண்டும் நான்
அதை வாங்குவதையும் கவனமாகப்
பார்ப்பதையும்

உன்னால் தவிர்க்கமுடியாது

உன் மேசையாக இருக்கவேண்டும் நான்
நீ என் மீது கவிழ்ந்திருப்பாய்

உன் தாள்கள் அகனதீதயும்
கூடான தேநீர்க் கோப்பையையும்
என்மீது வைப்பாய்

பல்ளில் பயணம் செய்கையில்
அழகான ஆடவன் ஒருங்களின்
பார்வதவகளாக
இருக்கவேண்டும் நான்
நீ வீடு நிறும்புகையில்
கள்ளமாக அதை நீ பார்ப்பாய்

நேரில் உன் படுக்கக அருளில்
உன் விளக்காக
நீ வாசிக்கும் வெளிச்சமாக
இருக்கவேண்டும் நான்

வறாரில் காலீக் கவிகதூகள்
அங்கில முன்திலிருந்து தமிழில்
– எம். ஏ. நுஸ்மான்

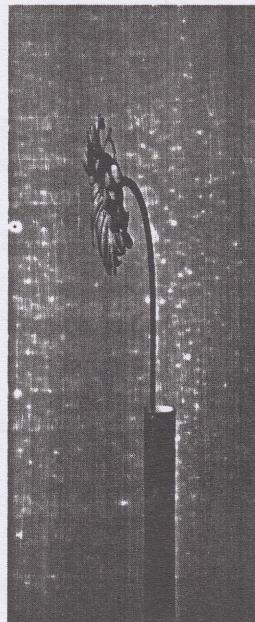
அன்புள்ள பிரதமர் அவர்களே
நான் வருந்துகிறேன்
எதிர்க்கட்சி உங்கள் உபம்பில்
அசைகரியான ஒரு வளர்ச்சிபோல் இருக்கிறது
இயே குழந்தையீ் பகிர்ந்து வளரும் வளர்ச்சிபோல
வேண்டாத மிர்போல
நீங்கள் எந்த அளவு அதை வழிக்கிறீர்களோ
அந்த அளவு அது அப்ரிந்து வளர்கிறது
அது எப்போதும் நிலைத்தீடு இருக்கும்

மாலைகள்

ஓவ்வாரு நாள் பின்னேரமும் லை்யல்லா கடவுயில்
ஒரு இளம் யைன் மாலைகள் விற்கிறான்
புதியவை மலிவானதவ

ஒரு நாள் பின்னேரம் நானும் ஒரு மாலை வாங்கினேன்
அகனுடன் வந்தன கண்ணீர்த் துளிகள்
சிற்றியதும் சிற்றாததும்

ஒயே நாளில் பூக்கள் எல்லாம் வாட இதிர்ந்தன
ஆனால் இடன் வந்த கண்ணீர்த் துளிகளோ
இன்னும் மலர்கின்றன

மயான காண்டம்

பிந்திய பதிப்பு

நால்வர் கவிதைகளின் தொகுப்பு

சல குறிப்புக்கள்

ந.சுந்தியாலன்

கிரிஷாந், பிரியாந்தி, கிருபா, லிங்கேஸ் ஆகிய நான்கு இளந்தலைமுறைக் கவிஞர்களின் தொகுப்பாக விளங்கும் 'மயான காண்டம்- பிந்திய பதிப்பு' பல காரணங்களுக்காக கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டிய தொகுப்பாக விளங்குகின்றது.

சாதாரணமாக வாழ்வு தரும் தாசனங்களை ஓவ்வொரு வரும் ஓவ்வொரு விதமாகவே புரிந்து கொள்வார்கள். அந்த புரிந்தல் அல்லது உள்ளூடுத்தல் அவரவரது பார்வைகள் மற்றும் நுண்ணுணர்வு என்பவற்றை பொறுத்து வேறுபடும். இத்தகைய விடயங்களைத் தீர்மானிப்பது வயதினைப் பொறுத்த ஒன்றாக அமைய முடியாது என்பதை இத்தொகுப்பின் கவிஞர்கள் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள்

மகிழ்வான், துயர்மிகுந்த ஒரு அனுபவத்தை எதிர்கொண்ட ஒருவர், ஆதனை ஒரு படைப்பாக வெளிப்படுத்தும் போது அவரவர் சொற் தேர்வு மற்றும் வெளிப்பாட்டு முறை என்பதே அந்தப் படைப்பின் சிறப்பைத் தீர்மானிக்கின்றது. இந்த அடிப்படையில் அனுகும் போது கிரிஷாந்தின் கவிதைகளில் ஒரு நுண்ணிய நோக்கும் வெளிப்பாட்டுக் கூர்மையும் சொல் கொள்ளளவின் அதிகரிப்பும் கூடுதலாக அமைந்திருப்பது கவனிக்கப் படத்தக்க ஒரு தனியம்சம்.

“உன் தந்தையின் வீடு இப்போது
 ஒரு நினைவாலயம்
 அது ஒரு சந்தையாகும் வரை காத்திருக்காதே
 சீக்கிரம் அடைந்துவிடு
 என் மகனே
 வீடென்பது பேறு” (என் தந்தையின் வீடு)

“நேக,
 நான் ஸ்வரூபம் கொள்கின்ற
 வெறுமை
 குடம் குடமாக உடைந்த காலத்தின் சீழ்”
 (காடுகளும் நிறங்களும்)

இவ்வாறான பல இடங்களில் கிரிஷாந்தின் கவிதை வெளியை, அவருடைய கவிதை மொழியை நாம் இனம் காணலாம். தேர்ந்த சொற்களுக்கூடாக ஒரு நம்பிக்கைத் தரும் கவிஞராக அவர் தன்னைப் பல இடங்களில் இனம் காட்டுகிறார்.

பிரியாந்தியின் கவிதைகள், கவிதை பற்றிய அவரது அக்கறை மிகுந்த நுண்மையையும் தீவிரம் கொண்ட நோக்கினையும் அடையாளம் காட்டுகின்றன. அவரது ‘அநாமிகா’ நாம் கடந்த வந்த துயர வாழ்வின் சித்திரம்.

சாவின் கால் பற்றி வீழ்ந்தரற்றிய துயர் மொழியை
 மாண்ட மகவின் பினாங் கிடந்த துணியொன்றை
 குருவிச்சங் கிளளயிரண்டை
 எடுத்து வந்திருந்தாள்...”

இறந்தவர்கள் தோற்றுவிக்கும் உணர்வும் அதன் அடர்ந்த வேதனையும் கவிஞரால் உணரப்பட்ட விதமாகவே, சொல்லுக்குள் கொண்டு வரப்பட்டுள்ள விதம் பிரியாந்தியின் கவித்துவ பார்வைக்கும் நுண்மைக்கும் எடுத்துக் காட்டுகள்.

இவ்வாறே ‘ஆயிரமாவது இரவும் அடுத்து வந்த பகலும், நிர்வாணம், நடந்த தடம், மற்றும் மயான காண்டம் பிந்திய பதிப்பு போன்ற கவிதைகளில் பிரியாந்தியின் தனித்துவம் மினிரவதை அவதானிக்க முடிகிறது. பிரகாசமான கவிதைகளைத் தரும் இவர், எதிர்காலத்தினும் சிறந்த

படைப்புக்களைத் தருவார் எனத் துணிந்து கூறலாம்.

இந்த வாழ்க்கையின் போலித்தனம் குறித்தும் ஏமாற்றம் குறித்தும் துக்கிக்கும் கவிஞராகத் தோன்றும் கிருபாவின் கவிதைகளில் ஆங்காங்கே கவித்துவ வீச்சுடனான வரிகள் பளிச் எனத் தெரிகின்றன.

“வாசல்வரை வந்து
திரும்பிச் சென்ற விருந்தாளி”

(பொய்களால் வணையப்பட்ட ஆசனம்)

“அடைபடும் பாத்திரத்தின் வடிவம் கொள்ளும்
நீரானது வாழ்க்கை”

(வேறுப்புச் செய்யும் கிளைகள்)

போன்ற வரிகளில் கவித்துவ ரசனையையும் மொழியையும் கவிதயாக்கும் திறனையும் கிருபா அடையாளம் காட்டுவது மகிழ்ச்சி. இன்னும் தேடுதல் செய்து, கிருபா தனக்கான கவிதை மொழியை கண்டைவார் எனில் நல்லதொரு கவிஞரை எதிர்காலம் பெற்றுக் கொள்ளும்.

“நீட்சி பெறும் மழை
நம்மை நனைக்கும் பீத்தல் குடை”
(பீத்தல் குடை)

“நாம் விடுதலையான
நான்கு நாட்களில்
மூன்று இரவுகள்
உணவுப் பொதிக்காய்
நின்றே கழிந்திருந்தது.”

(போக்கிடமற்ற கால்கள்)

என்கின்ற எளிமையான கவிதைகளுக்கூடாகவே வாழ்நிலையைச் சித்திரிக்கும் இன்றைய கவிஞர் லிங்கேஸ் தனது கவிதைகளுக்கூடாக போர்க்கால வாழ்வின் இருள் படர்ந்த இயல்புநிலையை சொல்ல முனைகின்றார்.

இட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கையில் இந்த தொகுப்பின் கவிஞர்கள் தொடர்ச்சியான கவிதைத் தேடல்களுக்கூடாகவும் படைப்பு குறித்த நிதானமான பார்வைக்கூடாகவும் இன்னுமின்னும் நல்ல கவிதைகளைத் தர முடியும் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

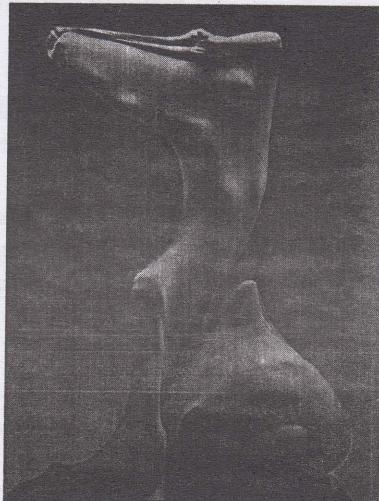
யചോതകരയെ നിൽക്കിരയില് എപ്പടിപ് പിരിന്തീരോ

കീഴാന്ത്

അപ്പഴയേ
അക്രയിലിനുന്തു വെസിയേരകിരേൻ

കനകലവി കൃഷ്ണ പിൻ
ക്രൈലിലിനുന്തു കിരണ്ടിനിസാൻ
എവ്യില്ലെല്ല സകാരിവ
അകു ഒരു ഉടലും : കിനു ഒരു ഉടലും
എംപതഹർത്തവിര

കാർമ്മ തെനുക്കകൾ തിരുന്തു
നടന്തേൻ നാൻ

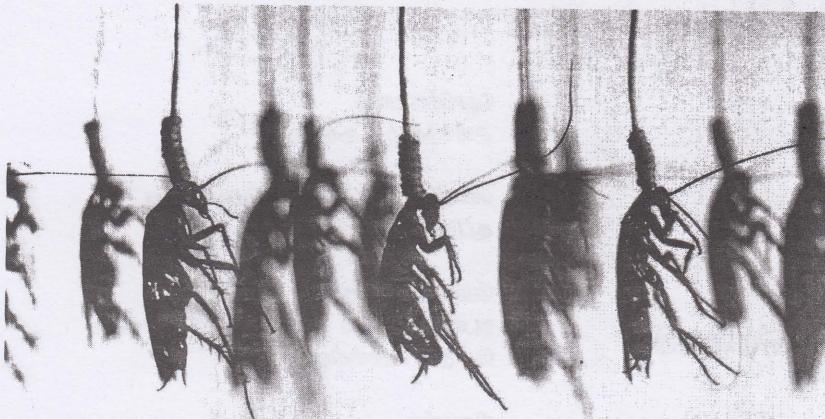
എനതു സകാരിവ - പുമിയിലും നോധുക്കും മുപ്പുക്കും
സാവുക്കും
നീരും നാമുമോ എന്നാ ചെമ്പിവോം

നീരാതരവാപി വിട്ടു വർദ്ധിനുക്കുക്കുവപാതു താൻ
അഞാലും അപിപാതു നാനും പാവത്തെ അറിന്തേൻ പിരു

പാവമോ ഉക്കുമെയെ വിട വലിയതായിനുന്തു
പാവമോ എൻക്ക വിട നാമരിന്തുതായിനുന്തു

പിരക്കേൻ നിൽക്കിരയിൻ മെണന്തെതെ തിരക്കു വേക്കുമും

ந.மய்ருபன்

ஒளியும் கண இரகசியங்கள்

இருச்சிரியங்கள் மிகச் சாதாரணமாய்
நடந்த போகின்றன.
மறைப்பதற்கு ஒன்றுமேயில்லை.
தடிந்த இரவு கொட்டிய
மறையின் குத்திகள்
எனது தோலின் பிள்ளை
புதைந்து போகின்றன.

நினைவு மீள்வதற்காய்
வெளியழைத் தோதும்
இருகள் திறந்த
பிசாச முகத்தினாடுவில்
என்னுயிரின் நிழல்
மறைந்து போனின்னாய்
அகசவற்றுக்கிறேன்.

பொழுதுகள் புணரும்
கண இரகசியத்தில்
இலர் செதிற்படையாக்கு
உரித்துப் போனது எனது தோலை.

சில்லறைகளாய் இருக்கிபோடும்
இயர்வகளில் எனது நிர்வாணத்தின்
நாற்றம்
நியங்களின் மீதகலையும்
காற்றாய்ச் சூழன்றாடுகிறது

உன்கனயும் என்கனயும் போலவே
இது இருச்சியமற்றது.
புதிய தோலின் வாசனை
அவசரத்தின் கொடுக்குகள்
செதில்களின் பிள் மறைத்துப்
படுத்திமுக்கிறது.

நன்பனே!
நீயும் என்கனப்போல
எங்களின் வெளியில்
இதனை ஒளிந்துபோகிறாயா?

30102011

ஓர் இரவில்

நொய்ந்த மனச
அச்சுத்தில் உருக்கிறது.

பக்னிரய்டோ அதற்கு மேலாகவோ
கூட்டுச் சுத்தங்கள்.

போதயில் மிதக்கும் படைவீர்கள்
நடன விடுதியில் விச்சாரிகளின் பொகுட்டு
ஹாதிக் கொள்கிறார்கள்.

நிலவற்று,
முகில்கள் அடர்ந்த வானத்தை நோக்கி
நீள்கிறது நாயின் இளை.

இரு முதியபெண்
-“தனது நான்கு குழந்தைகளையும்
1976 இல் இழந்தவள்,-
யேயிகைப் போல ஒவ்வொரு குழந்தை
வீட்டின் காவலாளி சொல்கின்றான்.

நொய்ந்த மனச
அச்சுத்தில் உருக்கிறது
குழந்தை
தனது கரழி பொர்மையை
இறுக அகைத்துக் கொள்கிறது
இல்ச்சுக்கணக்கான ஒடுவிகள்
நெந்த ரூகவ உரிமை கோருகின்றன.

ஆங்கிலத்தில் - பலில் யெர்னாண்டோ
தமிழில் - சித்தாந்தன்

தெலுங்கு மூலம்- ஜெயமிரா (1957)

ஆங்கிலம் வழி தமிழில்- கந்தையா ஸ்கேனேசன்

அமைதி

அமைதி

ஓரு பாடலில்
இகிமையாக இருக்கலாம்
ஆயினும்
அது அநிகமாக
பாலைவனத்தைப் போலவே!

சோகம்
சில சமயம்
ஓரு அமைதியான மனற்புயல்தான்!

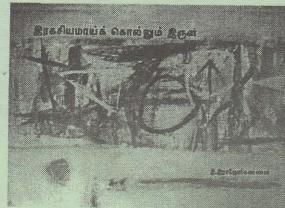
அமைதியின் முகம்
ஓரு பசுமாட்டின் முகத்தைப் போல
அநிகமாகப் பாவப்பட்டாக!

வெளிப்படுத்தப்பட முடியாத
ஓரு சொல்
அமைதியில் உறைகிறது!
சாத்தியமாக அமைதி அழுகானது,
ஆயினும் பல வேகளைகளில்
அது ஓரு பாதையற்ற வனந்தான்!
அல்லது
அடுத்த கரை தெரியாத
ஓரு பாரிய நீந்தேக்கந்தான்!

இஞ்சால் முடிப்பட்ட
வாரத்தைப் போல
பல இருக்கள் அமைதியானவை!
மனிக்குடு அழக்காத போது
வாழ்வு உயிர்ப்பு அற்றுப் போகிறது!

அமைதி ஒரு பொருளின் முகப்பானால்
அதன் மறுபக்கம் அலட்சியந்தான்!
இந்த அலட்சியத்தைத்
தாங்கிக்கொண்டு
இருப்பது கஸ்டந்தான்!

ஆயிரம் தீழ்களுடன்
அமைதி பூக்கலாம்!
அல்லது பிரங்கிபோல முறங்கலாம்!
ஆயினும் அது கிளையுதிர்காலத்து
ஒழிந்த கிளையாக இருக்கக்கூடாது!
அல்லது ஓரு விதவையின் கொள்ளித்
நீயில்
வாழ மலராக இருக்கக்கூடாது!
அல்லது துண்பாப்படும்
சோக கீதமாக இருக்கக்கூடாது!!!

புத்தகங்கள், அழைப்பிதழ்கள்
என்பவற்றை அழகான முறையில் வடிவமைத்து
அச்சுப்பிரதிசேப்து, தரமாகப்பெற்றுக்கொள்வதற்கு நாடுங்கள்

ஆகாயம் Aakayam Pathipakam பதிப்பகம்

இகமயாணன், உடுப்பிட்டி.

0770898554, 021 205 5925